

Středa 29. října, poledne

„...V noci jste se vloupal do vily Parkmanových a vykradl ji. Nezapírejte!“ zahřímal vyšetřovatel Poláček.

„To není pravda. Neukradl jsem ani tkaničku od bot. A jak jste vůbec přišli zrovna na mě?“

„Máme důkaz, že jste tam byl. Možná s komplicem.“

„Cože? Jaký důkaz a ještě k tomu nějaký komplic? Tak to by mě opravdu zajímalo.“

Poláček vytáhl z tašky svoji trofej. Chvilí bylo ticho, pak se místností ozval hlasitý smích...

• • •

Pavel Parkman stál na chodbě s uchem přilepeným na dveře, aby mu neuniklo ani slovo z vyšetřování uvnitř místnosti. Nějak se mu to celé nezdá, uvažoval, když se za ním ozvalo: „Zdravím, kolego. Trénuješ investigativního žurnalistu?“

Pavel sebou trhnul, div neupadl. Před ním stál produkční a zvědavě na něho zíral. Svá slova pronesl spíše žertovně než ironicky. Pavel zamumlal něco nesrozumitelného. Bylo mu trapně, že se nechal takhle hloupě přistihnout.

„Já vím, co se ti stalo. Je to nepříjemné, chápu,“ řekl soucitně produkční, poplácal ho po rameni a pokračoval v chůzi dlouhou televizní chodbou.

Co se vlastně stalo a jak to začalo? Přenesme se do dění o dva dny dříve.

TELEVIZNÍ ROŠÁDA

VĚNCESLAVA DEZORTOVÁ

Pondělí 27. října, večer

„Marie, pojď už, nábodí ti neutče! Za chvíli budu v televizi,“ volal z obýváku Pavel na svoji ženu, která se nějak zadržela v kuchyni. Sám už seděl rozvalený v křesle a na stolku měl připravenou láhev vína, dvě sklenky a pytlík čipsů. Nedočkavě čekal na svůj televizní příspěvek.

Ještě donedávna byl Pavel Parkman redaktérkem nevýznamného časopisu, pak se mu poštěstilo stát se televizním reportérem. Byl na to patřičně pyšný a své příspěvky si dětinsky vychutnával. Pohled na sebe a pomyšlení, že právě teď ho vidí tisíce dalších lidí, působilo na jeho sebevědomí jako balzám.

Opravdu se po chvíli objevil na obrazovce s mikrofonom v ruce. Před sebou měl muže, který podle komentáře jezdil načerno v metru, až ho přistihl revizor provázený policistou. Po vzájemné výměně názorů došlo k fyzické potyčce, muž upadl a našlápl si kost. Teď nastrkoval před kameru ruku v sádře a emotivně líčil, jak s ním oba státní orgány nelidsky zacházely. Pavel mu přikyvoval a nelichotivě se vyjadřoval na adresu policie. Svůj příspěvek zakončil slovy, že policisté spíše obtěžují pokojné

občany a zabývají se bezvýznamnostmi, než aby nás chránili před skutečnými gauzery a vrahy.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se Pavel své ženy v očekávání pochvaly, jak byl úžasný, skvělý a jak to těm policajtům natřel.

„Nevím,“ řekla Marie trochu zamyšleně. „Já bych si asi neodpustila otázku, proč ten chlap jezdí zadarmo. Přece kdyby měl lístek, tak k podobnému incidentu nemuselo dojít.“

Pavel se na ni s úžasem obrátil. „A to je důvod, aby ho policajt zmlátil a zlomil mu ruku?“

„To určitě ne, ale kdo si vlastně začal? Kdo vyprovokoval rvačku? Proč ses nezeptal taky revizora nebo policisty na jejich verzi? Já mám ráda objektivitu, a ne jednostranné názory.“

„O to přece nejde, tady se jedná o brutalitu a ublížení na těle, pro takovou prkotinu!“ Pavel se začal rozčilovat. „Vždyť policie pořád reaguje nepřiměřeně situacím. To se budeš zastávat i těch dvou, co tuhle v metru osahávali nezletilé školačky?“

„Vidíš. Pokud si vzpomínám, taky jely zadarmo. Proč neměly lístky? Pak by je nic takového nepotkalo. Pokud se policajti opravdu chovali jak pubertáči, ať jsou potre-

staní, samozřejmě, ale kdo ví. Třeba si to holky vymyslely, aby zakryly svůj průšvih.“

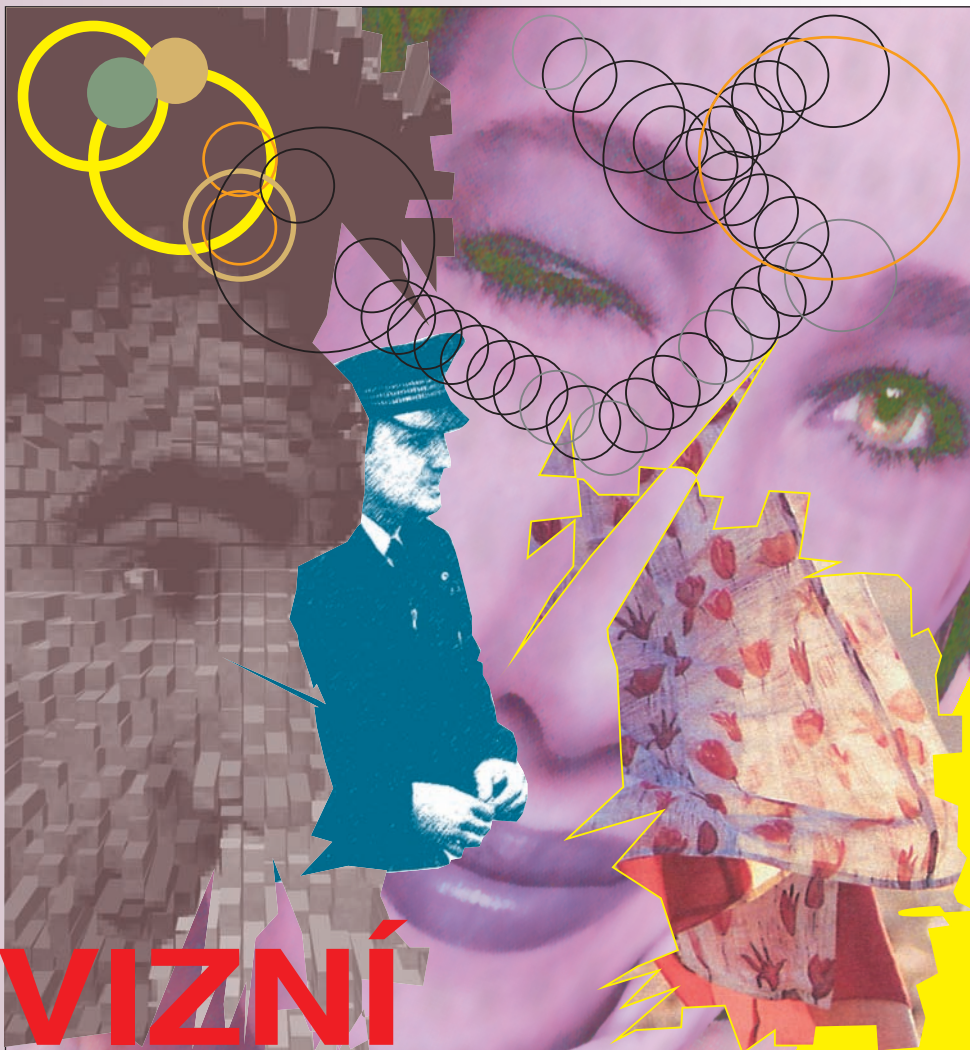
„Jdi do háje. S tebou se vůbec nedá bavit. Tys měla být advokátkou, nejlíp u policajtů. Mám dojem, že sis někdy nabalila za mými zády. Co teď makám v televizi, jsem málo doma. A myši mají přé, vid’?“ Pavel vzteky pěníl.

„To víš, že jo,“ odsekla Marie, „mám jich celý zástup, žárlivče jeden. Vůbec tě nechápu. Uvědomuješ si, že jako televizní reportér bys neměl vyvolávat v lidech negativní postoj vůči policii? A zejména ne v případě, když někdo podvádí a jezdí zadarmo. V tom se tedy nedomluvíme. Mě rodiče vychovali k poctivosti.“

„A mě snad ne? Krucifix, takže gauner jsem nakonec podle tebe já? ... A to jsem se těšil na příjemný večer,“ zařval Pavel. Naráz vliil do sebe celou sklenici vína a zmizel v koupelně s takovým bouchnutím dveří, až se vila otrásla v základech.

Úterý 28. října, ráno

Na poradě v televizi se rozdělovaly úkoly. „Pavle, nechceš si zajet do jedné policejní stanice? Utekl jim zadržený pachatel, dokonce přímo z vyšetřovny. To je dobré sousto pro milovníka policajtů, jako seš ty,“ pravil trochu ironicky vedoucí směny. Pavel se nadurčil, vzpomněl si na věřejší hádku se ženou, pomyslel si něco o ignorantech, ke kterým zařadil i vedoucího směny, ale raději bez komentování přikývl.

„A nezapomeňte, dnes večer máme výroční oslavu televize. Když už se vedení pláclo přes kapsu a pozvalo všechny zaměstnance, tak přijďte. Jídlo, pití zdarma. Tak ahoj večer, a teď do práce,“ zakončil poradu vedoucí směny.

„Franto,“ obrátil se na jednoho z kameramanů Pavel, „připrav se, za půl hodiny vyjždíme k těm policajtům. Ať to máme co nejdřív za sebou.“ František Skála byl zvláštní člověk. Nemluva s kamenným výrazem, prostě nudný patron, jak ho charakterizovali spolupracovníci. K žádným konfliktům se nevyjadřoval, pořád byl jako sfiga. Nepřizvukoval tak ani tak. Těžko se dalo odhadnout, co si vlastně myslí, komu fandí a koho nesnáší. Zato fachman byl výborný, to mu nikdo nemohl upřít. Pavlovi jeho mlčení nevadilo, vystačil si sám svými monology, takže na reportáže nejvíce jezdili spolu. Franta byl navíc výborný řidič a nepil, takže Pavlovi občas nějaká nabídnutá sklenička během reportáže přišla vhod.

Středa 29. října, dvě hodiny po půlnoci

Taxík s Parkmanovými zastavil před jejich domem. Vraceli se z televizního večírku. Pavel, ojiňený vínem, jen zářil. Připadal si jako Brad Pitt a Bruce Willis dohromady. Všechny holky z techniky a administrativy k němu vzhlížely s obdivem, vždyť to byl redaktor, který „chodí“ na obrazovku. Pavel sršel vtipy a úsměvy, galantně nosil skleničky s alkoholem každé, která s ním promluvila. Nestálo ho to ani korunu, tak proč se nepobavit. Postupem večera ho nejvíc upoutávala Šárka. Kroužil kolem ní jako mlsný kocour. Divil se, že si dosud nevšiml, jaká kráska s velkým očima a bujnou hrudí sedí u nich v redakci u počítače. Měl pocit, že jí dobu přehlížení musí vynahradit.

Marie Parkmanová jela domů se zcela jinými pocity. Na večírku si připadala jako ztracená. Nikoho neznala a Pavel se choval jako hvězda, které patří svět, jen ne ona. To snad není možné, jak s ním popularita zamávala, říkala si v duchu. Teď už byla ráda, že večírek skončil. Odcházeli mezi posledními, samozřejmě. Pavel by snad zůstal do rána, kdyby to šlo.

„Máš klíče?“ zeptal se své ženy, když kráčeli od branky k domu. „Já je nemůžu najít,“ konstatoval a opilecky zavrával. „Byl to krásný večer, co?“ Marie raději mlčela a začala se přehrabovat v kabelce. Mezitím došli k domovním dveřím. Oba naráz překvapeně vzhledli – dveře byly pootevřené a jemně s nimi pohupoval vítr.

„Ty jsi nezamkla?“ zeptal se.

„To víš, že zamkla. Snad se nám tam někdo nevloupal?... A co když je ještě uvnitř,“ polekaně zašeptala Marie.

Pavel nemotorně vrazil do dveří a rozsvítil. Pohled do haly byl šokující. Židle u stolu ležely převrácené, zásuvky byly různě pozotvírané. Pavel rázem vystřízlivěl. Teď už našlapoval potichu a rozsvěcel ve všech místnostech, opatrně vystoupal po schodech, i tady všechno rozsvítil. Ale nikde nikdo. První patro vypadalo netknuté. Marie se šla ihned podívat do příhrádky s vkladními knížkami a pasy. „Jsou pryč!“ pronesla zdrceně a začala se pozorně rozhlí-

žet kolem sebe. „Podívej, zmizela i televize... a rádio je taky pryč! Ježíšmarjá. Zavolej ihned policii!“ Pavel stál zamračeně uprostřed pokoje a ani se nehnul.

„Tak zavolaš tu policii, nebo ne? ... Aha, ty sis popudil už kdektěho policajta v týhle republice a teď nemáš odvalu prosit o pomoc, co?“ přímo hystericky vykřikovala Marie, protože se v ní uvolnil veškerý vztek na Pavla za jeho chování na večírku, teď navíc promísený úzkostí z něčeho neznámého, co se dělo v jejich domě.

„Neřvi tady jako na lesy a zavolej policajům sama,“ procedil skrz zuby Pavel.

Marie poslušně vytočila číslo a na pokračí zhroucení se zmožila akorát na slova: „Vykradli nás. Přijďte.“

Během čtvrt hodiny před jejich domem zastavil vůz a dva policisté vkročili do domu. Znovu prošli všechny místnosti a usoudili, že pachatel byl asi vyrušen.

„Musíme to sepsat,“ pravil jeden z nich a zvedl ze země židli, aby se posadil. V tom ho upoutal pestrý šátek, do té chvíle ukrytý pod židli. Teď zářil na podlaze svojí oranžovou barvou. „Je váš?“ obrátil se s dotazem na paní domu. Oba manželé zírali na šátek jako na zjevení. Marie jen záporně zavrtěla hlavou.

„Tak co je? Poznáváte ho? Komu patří?“ Policista na nich viděl, že něco není v pořádku.

Pavel mlčel a Marie nesměle špitla: „Mám dojem, že tenhle šátek měla dnes na sobě jedna dívka na večírku. Myslím, že se jmenovala Šárka. Ty ses s ní pořád bavil,“ obrátila se na manžela. „Tak řekni něco. Je to tak?“

Pavel byl očividně zaskočen. „To je fakt, něco takového měla na krku, možná, nevím přesně,“ vysoukal ze sebe. Na popisy oblečení nikdy nebyl. Šaty považoval za nutnost a někdy spíše jen prestiž, že na to někdo má. Proč by ho mělo zajímat, co má ženská na sobě, když mnohem zajímavější se mu zdálo, co má pod tím. Ale ten strakatý šátek ho přece jen zaujal a dobře si na něj pamatoval, protože jeho cípy sahaly Šárce do hlubokého dekoltu a dělalo jí to velmi svůdnou.

„Jak se ten šátek dostal k vám do bytu?“ věčně se zeptal policista. Nastalo dlouhé ticho.

„Pavle, tys tady byl s tou holkou?... Během večírku?“ Marie ze sebe vydávala slova jako by měla právě umřít.

„Nesmysl,“ vzpamatoval se Pavel. „Vždyť víš, že jsem odtamtud nevyšel na krok.“

„To nevím tak přesně. Měla jsem dojem, že se mi vyhýbáš. Točil ses kolem každé sukně. Bylo mi z tebe nanic.“

„Dořešíme to během dopoledne u nás na stanici,“ přerušil jejich hádku policista. Po ujištění, že v domě opravdu nikdo cizí není, policejní auto odjelo.

Středa 29. října, poledne

Do televize přišel Pavel v doprovodu vyšetřovatele Poláčka. Po budově se začalo šfíť, že v noci byli Parkmanovi vykradeni. Osazenstvo mělo o čem povídat.

Šárka se zatvářila velmi překvapeně, když se otevřely dveře a v nich stál Pavel s policistou, který držel v ruce její šátek.

„Je váš?“ zeptal se tónem, jako by s ním právě někoho uškrtla.

„Je. Kde jste ho našel?“

„U Parkmanů v bytě. Byla jste tam během večera s panem Parkmanem?“

„Já? Jako s Pavlem? To snad nemyslíte vážně. Vždyť jsme byli všichni na večírku. A Pavel tam měl svoji ženu.“ Šárka přitom pokukovala po Pavlovi, který obracel oči v sloup.

„Tak jste mu ten šátek darovala?“

„Pavlovi? To určitě! Ne, a proč taky?“ Zeptala se poněkud nechápavě.

„Odkdy šátek postrádáte?“

„Všimla jsem si až dnes ráno, že ho nemám... Tedy že ho nemůžu nikde najít,“ opravila se.

„Vzpomeňte si, kdy jste ho měla naposledy v ruce nebo na krku.“

Šárka pokrčila čelo a začala uvažovat nahlas: „U šatny, když jsem si vyzvedávala kabát před odchodem, jsem ho ještě měla. Víte,“ Šárka se zavrtěla a lezlo to z ní jak z chlupaté deky, „já totiž chodím s Frantou, tedy s kameramanem Františkem Skálou. Nikdo to tady neví, alespoň si to myslím. On nechce. Televize je velká drbárna a prý nemáme zapotřebí, aby se o nás mluvilo. Franta se na mě během večírku trochu zlobil, tedy trochu víc, že prý flirtuju tady s Pavlem. Pak mi asi v půl dvanácté řekl, že odchází a jestli chci odvézt domů, tak si mám vzít kabát a počkat před vchodem. Auto měl za rohem. Přece ho nenaštvu ještě víc, abych zůstávala. Samozřejmě jsem souhlasila. A jeli jsme spolu domů.“

„Zastavovali jste někde po cestě? Třeba u Parkmanů?“ zeptal se vyšetřovatel.

„Ne, probiha proč. Ani nevím, kde bydlí. Franta dělal uraženého. Dokonce ani nevystoupil u nás před domem. Jen zastavil, abych mohla vystoupit, zabručel dobrou noc a odjel.“

Poláček si nebyl jistý, do jaké míry mluví pravdu, ale nabyl dojmu, že se od ní teď už nic dalšího nedozví, tak se rozloučil. Jen se ještě zeptal, kde najde kameramana Skálu.

„Projdete touhle chodbou a druhé dveře vlevo, ale Pavel, tedy pan Parkman, tam treť.“

„Ne, děkuju. Půjdu za ním sám. Pane Parkmane, počkejte u sebe, já se u vás potom zastavím.“

Pavel se tvářil dost překvapeně ze všeho, co slyšel, protože ho ani ve snu nenapadlo, že Franta chodí se Šárkou a znepřátelil si partáka, o to zrovna nestál. Udělal na Šárku klaunský ksicht a odkráčel. Šárka se tvářila dotčeně. Aby se v těch ženskejch čert vyznal, pomyslel si Pavel.

Poláček rázně zaklepal na dveře a ihned vstoupil. Franta Skála seděl za stolem a čístil objektiv. Letmo se podíval na návštěvníka a nenechal se vyrušit ze své práce. Vyšetřovatel nemínil ztrácet čas. Stručně se představil a aniž by čekal na vyzvání, přisedl k Frantovi a zeptal se: „Tak co jste dělal včera večer?“

„Přece jsem byl na večírku, jako tady snad každý, ne?“ řekl odměřeně.

„A potom?“

„Jel jsem autem domů. Tedy nebyl jsem sám. Vezl jsem svoji přítelkyni Šárku. U jejich domu vystoupila a já pokračoval dál.“

„Kam?“

„Snad domů, ne?“

„Možná, ale předtím jste jel k Parkmanovým, možná i se svou přítelkyní. Vloupal jste se do vily a vykradl ji. Nezapírejte!“ zahřímval vyšetřovatel Poláček.

„To není pravda. Neukradl jsem ani tačičku od bot. A jak jste vůbec přišli zrovna na mě?“

„Máme důkaz, že jste tam byl. Možná s komplicem.“

„Cože? Jaký důkaz a ještě k tomu nějaký komplic? Tak to by mě opravdu zajímalo.“

Poláček vytáhl z tašky svoji trofej. Místností se ozval hlasitý smích. Skála vstal, rázně přešel k věšáku a začal šmátrat po kapsách ve svém kabátě. Pak překvapeně pravil: „Fakt, není tu.“

„Myslíte tenhle šátek, že. A měl by být ve vaší kapse? Zdá se, že ho dobře poznáváte. Jak to tedy bylo a proč jste se smál? Je tu snad něco k smíchu?“

„Je. Já sám. Tedy zloděj by ze mě nebyl.“

Vyšetřovatel si pomyslel něco o cvokovi a věčně pravil: „Tak to neprodlužujte a vyklopte, co se v noci dělo.“

„Raději se ptejte sám, co chcete vědět,“ teď už sklíčeně pravil Franta. „Já na to povídání moc nejsem.“

„Byl jste v noci u Parkmanů?“

„Vlastně byl, nechci zapírat. Ale ne kvůli krádeži.“

„Tak snad jste jim chtěl rozestlat postel na spaní?“

„Ne. Počkejte. Je to trochu složité. Jak mám začít?“ Franta si zhluboka povzdechl.

„Já mám času dost. Mluvte, ale pravdu.“

„S Pavlem často jezdím na reportáže. On je umínutý na policajty, s prominutím. Občas mi ty jeho řeči lezou na nervy, zejména, když je slyším už podesáté. Jednou jsem se ho zeptal, proč má takové komplexy nebo nenávisť vůči policii. A víte, co mi řekl? Kdysi prý chodil s holkou, měli před svatbou, jenže mu ji přebral nějaký policajt. Od té doby je mi to jasné. A když začne nadávat, vypnu a neposlouchám ho. To je nejlepší obrana.“

Vida, tenhle kameraman vůbec není tak němý, jak se o něm povídá, pomyslel si Poláček. „Dobře, ale pořád nechápu, jak to souvisí s nočním vloupáním k Parkmanovým,“ podotkl.

„To slovo vloupání si vyprošuju. Já si normálně odemkl. Pavel si totiž zapomněl

u mě na stole klíče od bytu. Řekl jsem si, že mu je na večírku předám, tak jsem je strčil do kapsy kabátu. Na večírku byl Pavel brzy pod parou a začal flirtovat s holkama. To by mně ani nevadilo, ale když se čím dál tím víc točil kolem Šárky a já jen bezmocně přihlížel, abych se neprozradil, že mně na ní záleží, měl jsem na něho vztek. A na Šárku taky, že mu tak ochotně naslouchá. Chápete.“

Vyšetřovatel neurčitě přikývl a čekal, co z toho bude.

„Jsem abstinent a společnost podnapilých lidí kolem se mi zdála už nepřijemná. Navíc celý navztekaný kvůli Šárce jsem se rozhodl odjet domů. Stejně už moc nechybělo do půlnoci. Ochotně souhlasila jet se mnou. Víím, byl jsem na ni protivnej asi zbytečně, ale nemohl jsem si pomoci. Asi jsem žárlil, přiznávám. Z auta u jejich domu jsem ji skoro vyhodil a uháněl dál. Vtom mě upoutal její šátek, který zůstal ležet na sedadle. Přece se nebudu vracet. Strčil jsem ho do kapsy a přitom nahmatal Pavlovy klíče. Úplně jsem na ně zapomněl. To mě inspirovalo. Dostal jsem obrovskou chuť se Pavlovi trochu pomstít.“

„Vykrást ho?“ zeptal se Poláček. „Ne, ne, to ani náhodou. Všechny okolnosti mi hrály do ruky. Od Šárky ke mně domů jsem musel jet kolem Parkmanových. Věděl jsem, že Pavel z večírku před koncem nedejde. Taky se přiznám, že mě napadlo, vyzkoušet ho v situaci, kdy bude myslet, že ho někdo vykradl, jak se asi zachová. A omlouvám se, ještě mě zajímalo, za jak dlouho policie přijde na pachatele. Co když třeba vůbec ne? Byla to ode mě zlomyslnost, že? S nějakým vloupáním jsem si nemusel dělat starosti, vždyť jsem měl v kapse Pavlovy klíče.“

„Tedy, to se dá nazvat jako dokonale promyšlený zločin,“ ušklíbnul se Poláček. „A co jste ještě vymyslel?“

„Nechtěl jsem jim tam dělat moc velké binec, jen mně šlo o to vzbudit zdání vloupání a upoutat jejich pozornost hned po příchodu domů.“

„To se vám povedlo, ale myslel jste na to, že nechat otevřený dům v noci je hazard? Vždyť toho mohl využít nějaký pravý zloděj!“

„Ne, z ulice na dům není vidět. Byla půlnoc a ve dvě měl večírek skončit. To by musela být pořádně velká náhoda. Na to jsem tedy nemyslel.“

„Moment, pane Skálo. Ale vždyť vy jste tam nejen udělal nepořádek, ale odnesl jim vkladní knížky, pasy, televizi, rádio a nevím, co ještě. Co jste s tím udělal?“

„Muselo přece něco zmizet, aby to vypadalo na vloupačku. Vkladní knížky a pasy jsem dal v hale pod koberec a přenosnou televizi s rádiem do kůlny na nářadí, tam u nich za domem. Jak vidím, tak jste zatím nic nenašli... Dnes ráno jsem dal Pavlovy klíče nenápadně na jeho stůl tady v televizi, aby to vypadalo, že je včera zapomněl. Měl jsem to tak dokonale vymyšlené. A pak to podělal jedním vytroseným šátkem. Kde jste ho vlastně našli?“

Franta se opět začal smát na celé kolo. Zdálo se, že má z toho všeho obrovskou legraci.

„Být vámi, tak se tak nesměju. Vyvolal

jste zbytečný poplach, noční hlídka policie možná mohla být užitečná někde jinde, kde ji opravdu potřebovali. A vy si zatím děláte kanadské žertíky z kamaráda a taky z policie. To vám jen tak neprojde... Jedeme teď k Parkmanovým vyhledat schované věci. Nebo ne, vás už pro dnešek nechci vidět. Stavím se pro Parkmana, ať se mnou zajede domů. Klíče už má, když jste mu je ráčil vrátit...“ Poláček máchnul rukou, zavřel za sebou dveře a rázová si to k místnosti, kde předtím mluvil s Parkmanem. Ke své nelibosti se dověděl, že před chvílí odešel a vrátí se asi za hodinu. Zavolał tedy paní Parkmanové do práce, aby jela s ním ona.

V autě se Marie dověděla, jak to bylo doopravdy, a jen kroutila hlavou nad tou mužskou logikou pomsty a zkoušením zdatnosti policistů, co objeví, či neobjeví. S těmi mužskými je jenom kříž, jak by se krásně žilo bez nich, pomyslela si. S Poláčkem vystoupili z auta a kráčeli rovnou ke kůlně. Bylo tam všechno možné haraburdí, až se Marie trochu zastyděla, ale ani televize, ani rádio! To snad není možné. Chvilí se přehrabováni věcmi, marně. Celí nažhavení běželi k domu a po vstupu hned začali obracet koberce. Také nic! Kde sakra ty vkladní knížky mají být? Přece by si Skála nedělal z Poláčka legraci teď, kdy už se vše jakž-takž vyjasnilo. Obraceli další koberce, ale marně. Vyšetřovatel pukał vzteky. Ztracený chlap, to mu tedy spočítám. Skočil do auta a hnál se zpět do televize. Vrátný už ho znal, takže mu raději ustoupil z cesty, když viděl, že se řítí jak kulový blesk.

Poláček se vrátil do místnosti ke Skálovi. Ten dál seděl u stolu a něco kutil na kameře. Teď sebou polekaně trhnul. Poláček vypadal, že ho chytl pod krkem. „Chlape jeden, tak vy si ze mě ještě budete utahovat?“ zařval na něho.

Skála vypadal vylekaně. „Nevím, o čem to mluvíte,“ vysoukal ze sebe.

„Kam jste ty věci schoval? Doufám, že už jste neprodal!“

Pohled na Skálu, který zblednul jako stěna, Poláčka trochu zmátl a snažil se zbrzdít své emoce.

„Já, já opravdu nevím, o čem to mluvíte, vždyť jsem vám řekl, kam jsem to dal...“ Skála se roztřásl a zdálo se, že omdlí.

V tom se otevřely dveře a v nich se objevil Parkman. „Pomsta je sladká,“ řekl s potůchým úsměvem směrem ke Skálovi. Pak se obrátil na vyšetřovatele a pravil: „Omlouvám se, slyšel jsem, co vám tady ten podrazák říkal, tak jsem si trochu pospíšil a zajel domů chvíli před vámi. Všechny ukryté věci mám v autě.“

Když se na prahu místnosti objevila Šárka, která zvědavostí už nemohla vydržet a šla zjistit situaci, naskytl se jí pohled jak v akčním filmu. Dva televizáci si vyměňovali sérii nadávek a chystali se k pěstnímu souboji, zatímco muž od policie vykřikoval něco o znevažování policie a hloupých vtipch. Šárka s vědomím, že na téhle úžasné scéně má ona lví podíl, si pomyslela: Muži jsou úžasní, jaká by to bez nich byla nuda na tom světě. Pak zašeptala: „Františku, já tě miluju“ a láskyplně pohlédla na toho svého, který právě utřil pořádný monokl.

Ilustrace Kristina POKORNÁ

